

je težek dolg, ki mozu pošternjaku ne da miru, dokler se ga ne reši. »Obečanje je težko dugovanje«, pravijo značajni črnogorski junaki. No itak nahaja se v sedanjem času, posebno med nami Slovenci množina lahkovernežev, ki brez vsega prevdarjanja na mah, do pike verujejo, kar njim kakí čudak glasno bobnja. Kam bolje, kakor podučevanju in svaritvam, postavim domačih duhovnikov, veruje oslepljeno ljudstvo v nekih hipih kakemu prekajenemu sleparju in puhlemu preroku, da mu spravi mesec, solnce in zvezde samo, ako si tega blaga poželi!

Kakor kužna bolezen, proti koji vsa sredstva čisto malo ali celo nič ne pomagajo, pride včasih v neke kraje tudi duševna slepota: vsaka podučivna beseda je badava; vse mirno in trezno pogovarjanje in podučevanje prav malo ali celo ničesar ne pomaga; dokler prevarjenim vsled prestane nevolje in težkega izkustva ne pade temna mrena raz oči.

Taka bolezen je ravno v sedanjem času preseljevanje v blaženo Ameriko. Kamor greš, na vsaki ulici v Mariboru, povsod je med prostim ljudstvom, zdaj že nekoliko tednov, samo govor o topli in zeleni Ameriki; o tamošnji lepoti, prijetnosti in obilnosti vsega, česar si srce poželi. Kje kak goljufni agent se pritepe, Bog te pita, od kod je prišel, govori neprestano kakor klopotec po laskem; brboče in klopoče piravo nemščino; zlabodra in motovili česko-hrvatsko-kranjske otrobe; ljudstvo pa ga kar v trumah obkoli, ga ves čas posluša in občuduje; zgrabi tu pa tam par besed, veruje mu vse in je za-se popolnoma prepričano: v Ameriki mora še kam bolje biti, kakor njim ta čuden »gospod« opisuje in hvali!

Vtegnil bi morebiti kdo poprasati: je-li mogoče, da tak blebetasti slepar vlovi koga na svoje limanice? Pa se koliko njih! Moški in ženske ne govorijo zdaj skoro nič drugega, le samo o Ameriki. Pravil nam je viničar: gg. župnika od Sv. Duha in Sv. Križa sta že odpotovala, pa le samo na ogled in prideta zopet nazaj. Magdalenski kaplan pa bodo v Ameriki ostali, in bili bi že tudi odšli, ali zdaj morajo še čakati do velike noči, kajti od cesarja še pismo ni nazaj prišlo. Sveti Oče, papež so namreč našemu cesarju pisali, naj Magdalenskega g. kapelana prestavijo v Ameriko — za kardinala; mašnike in tudi skofe že v Ameriki imajo, samo kardinala še nimajo itd. In to je, se ve, da vse živa resnica; saj je to uni tuji »gospod«, ki je »na placi« govoril, sam pravil; vsakemu se ve, da ni tega na glas povedal, ampak le svojim bolj zanesljivim prijateljem, pa pristaval je: zdaj se se o tem ne sme javno govoriti.

Podobno navdušenje je bilo v preteklem adventu semtertje tudi v Gornjeradganskem okraju. Mi smo za volitev v ondašnji okr. zastop opominjali volilne može, naj dobro premislijo, komu da bodo na prihodnja tri leta poverili gospodarenje z okrajnim denarjem; tudi smo povdarjali, naj se v tej zadevi pogovorijo volilci z domačimi duhovniki, ki v svojih župnijah vsakega poedinega na tenko poznajo in vestno presoditi umejo. No bilo je vse zabadava, kajti Orehovski Bračko je povsod pravil in prerokoval: Ako bom jaz za »obmana« izvoljen, onda našemu »pecirku« ne bo »not« plačevati obečanih 20.000 gl. za železnico, ako pa ne bodem, bode se moralo plačati. Večini volilcev se je tako prerokovanje dopadlo in Bračkovi pristaši so s pomočjo mestjanov zmagali.

Da bi pa spoštovani bralci naši blže spoznali, kako olikan in omikan je Orehovski gospod Bračko, razglasimo tukaj la-snorčno pismo tega pridnega učenca in zvestega oproda Schönererjevega in sicer od črke do črke, brez vsega dodatka, kajti »ptica spozna se po kljuni«. Glasi se njegovo pismo pa tako-le:

„Orehovci, dne 31. decembra 1892. Poštteni Gospodi!!! Še le dones na starega dan sim imel to veliko gračo vse te liste od 24. novembra do 22. decembra prešteti. Ludje so res več govorili, kak je resen, to pa jaz tak dobro znan, da od vas nič ednega ino resničnega ne pride, zato se vendar nečemerin. Pa vi ureduik slo. Gospoderja se vam nič sram ne zdi, ka vi telko dolge leta že zmenoj opraviti imate, ali ste mi kaj škodovali? Ali vidite zdaj pale vno strašno moč, gdo ste vi? — ali so to nej prav imenitni kmeti ker so tak sučni, kterim nega glihe neti v celem štajarskem. Če bi gospoder telko lažojivega čers mene nebi pisal, bi vendar ludje nebi tak sogorni bili. Povejte vi vašim černim oslon, kteri tote laži čers mene pišajo in bi me radi preganjali, da so mi zdaj, kak vsikdar le poštenje napravili, oni pa so že povsod padli svojoj velkoj pametnoj, — vi že veste koga jaz mislim — se so vam ednaki v perji »ptica pozna po perji«. To vam zdaj to prvo in to slednokrat pišec, naj vam bo za novo leto Bračko“.

Kaj ne, ljubi Slovenci, da vam je to mož vreden zaupanja, mož kakor nalašč za načelnika okraju? Ž.

Cerkvene zadeve.

Družba svetega Mohorja.

Zopet je prišel čas, ko je potrebno pristopiti k naši slavni družbi in odati letnino za prekornostne Mohorske knjige. Letos dobimo spet izvrstne in zanimive, namreč sledeče: Jeruzalemski romar, Življenja srečen pot, Kitajci in Japanci, Škodljive rastline, Večernice, Koledar; čveterere bodo s podobami.

Da se je družba sv. Mohorja tako lepo razcvetela, za to imajo največe zasluge duhovniki, kateri so vsako leto navdušeno, s krepkimi besedami ljudi k pristopu vabili; potem slavni odbor, kateri jo že štirideset let izvrstno in modro vodi, ne samo v korist, nego tudi v čast in ponos slov narodu; daje pa tudi narajvi družbeni pisatelji. Največo zahvalo smo pa dolžni Vsegamogočnemu, kateri je dal družbi očevdno obilni blagoslov.

Čeravno pa šteje sedaj že čez 57 tisoč udov, vendar mislim, da do vrhunca še ni dospela. Veliko župnij se še nahaja po slov. domovini, katere imajo primeroma proti drugim še silno malo družbenikov. Želeti je torej, da bi čč. gg. dušni pastirji, kateri imajo največ upliva pri ljudstvu, tudi zanaprej se blagohotno trudili vsako leto več novih udov pridobiti. Res, da je to nekoliko težavna naloga, ker je treba ljudem večkrat s prav živo in gorečo besedo družbo priporočati ter jim natančno pojasnjevati veliko vrednost družbenih knjig, a ta požrtvovalni trud ni zastoj — saj vidimo, koliko koristi donajajo slov. ljudstvu v moralnem in gnotnem oziru.

Družba sv. Mohorja je brezdvomno do sedaj največ pripomogla k duševnemu razvitku Slovencev, posebno prostega naroda, in v večjem številu, ko se bodo tudi v prihodnje njene knjige med ljudstvo razširjale, hitreje bo napredovalo v toliko potrebni krščanski omiki. Ako pogledamo v »Imenik«, prepričamo se lahko iz števila Mohorjanov, v kateri župniji so ljudje na višji stopnji izobrazbe, napredka in narodne zavednosti — kar jim je v veliko čast — in v kateri so še duševno zaspani. Se ve, da pri tem se mora gledati na število prebivalcev vsake župnije.

Naj bi si pa tudi vsak družbenik prizadeval svoje sosede za družbo pridobiti; čeravno gre marsikateremu ludo za denar, posebno sedaj v zimskem času, vendar trdna volja vse ovire premaga. Trudimo se vsak po svojih močeh tako dolgo, da bo vsaka slovenska hiša imela Mohorske knjige. Mlad na, posebno odrasčena, ima čedalje več veselja do berila. Skrbimo in prizadevajmo si, da jej, kolikor mogoče, veliko dobrega berila v roke spravimo; v prvi vrsti pravno pisane knjige, kakor so

Mohorske, potem pa tudi v katoliškem duhu uredovane časopise. S kakoršnjim berilom se bode bavila, takega mišljenja se bode tudi navzela: katoliškega ali pa brezverskega. Največo pozornost bi morali obračati na mladino, da je ne okuži liberalni duh sveta.

Bolj, ko se bo izobrazila na podlagi verskih načel, manj bo nerodnosti in hudobij — v boljsem položaju bo npravno življenje.

V prospeli katoliške in narodne zavesti je pa potrebno tudi dobre časopise med ljudstvo širiti. V ta namen naj bi domoljubi duhovskega in svetnega stanja v vsaki župniji ustanovili bralno društvo, to pa z malo letnino, n. pr. 60 kr., da lahko vsak pristopi, tudi siromak. Ljudje so sicer željni berila, vendar na to vsak gleda, da se za malo ceno dobi. Ako duhovnikom ali učiteljem ne dostaje časa za poslovanje pri bralnih društvih, pa lahko cerkvenik ali organist skrbi za red pri čitanju in izposojevanju listov in knjig. Zeleli bi pa nekoliko več pogumne vstrajnosti, ne da bi danes navdušeno začeli, jutri pa že — sramotno zaspali. Res, da so povsod razne ovire in nasprotovanja, pa ne bodimo malosrčni, le v dobri volji krepko naprejš! D—č.

Svečanost Lurske Matere Božje v frančiškanski cerkvi v Mariboru.

Sv. oče papež Leon XIII. so redu sv. Frančiška privolili lašno sv. mašo o prikazni Matere Božje v Lurdu na Francoskem. Ta sv. maša bode slovesno prihodnjo soboto t. j. 11. februarja prvič v čast Lurske Matere Božje ob 6. uri. Po slovesni sv. maši bode pridiga o Lurski Materi Božji v slovenskem in na večer ob 6. uri v nemškem jeziku. Pridigovalo bodeta dva imenitna lurska romarja in velika častiveca Lurske Matere Božje v Mariboru. Vsi Marijini otroci in častiveci Lurske Matere Božje so k tej slovesnosti povabljeni. »Stori mi to veselje in pridi k meni«, je rekla Mati Božja Benardiki, »in jaz te bom storila srečno ne sicer na tem, ampak na vsem svetu!«

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Sv. Ilj pri Šaleku 9 fl. 25 kr., Sv. Benedikt v Slov. gor. 10 fl. 40 kr., Makole 40 fl., Sv. Marjeta na Pesnici 5 fl., Sv. Ana na Krembergu 14 fl. 30 kr., Vuzenice 2 fl., Vitanje 10 fl. 20 kr., Dobrna 5 fl., Dramlje 6 fl. 33 kr., Leskovec 2 fl.

Gospodarske stvari.

Ščavniško sadjarsko društvo ima v nedeljo, dne 12. februarja 1893. l. popoldne ob treh pri gosp. Aleziju Kreftu v Očeslavcih redni občni zbor s sledečim vspešdom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo blagajnika. 3. Predavanje potovalnega učitelja g. Iv. Beleja. 4. Volitev novega odbora. 5. Pogovor o razdelitvi drevces med društvenike. Po zborovanju veselica s petjem in godbo! K obilnej udeležbi vabi Odbor.

Ptičice po zimi.

Nenavadno huda zima nas letos stiska. Ker je v jeseni malo deževalo, posušili so se studenci in potoki, da marsikje primanjkuje potrebne vode za ljudi in živino. To pa lahko, saj hoče, kar je ostalo še vode, popolnoma stisniti mraz. Časopisi poročajo iz raznih krajev o nenavadnem letošnjem mrazu. V pogorskih krajih kjer nam v najhujšej zimi kaže 15 stopinj pod črto po R° toplomeru, držalo se je letos precej dolgo 16 stopinj, enkrat celo 18°. To, kakor rečeno, je pri nas maloke-

daj. Ali še hujše je bilo v drugih krajih, posebno ob velicah rekah, kjer je mraz navadno hujši, skrčilo se je živo srebro od 22—24, v Celovcu enkrat celo do 30° pod ničlo. Iz kratka, povsod so stari ljudje pravili, da ne pomnijo že dolgo takšne zime.

Če je takšna zima že jako mučna za ljudi, posebno revne, če nenavaden mraz sili nam v hleve k živini, v kleti itd., kako pa je takrat za ljube ptičice, človeka najljubše prijateljice? Celo poletje so nas razveseljevale z ljubkim pevanjem, kmetu so preganjale škodljivi mrčes s sadnega drevja, njiv, travnikov, v hosti itd., sedaj pa jim je vse zamrznilo, da ne morejo do živeža. Če že ena nadloga — mraz — nas tako hudo tare, kako pa je ptičem, katere stiska še druga hujša, namreč glad. Mili Bog, gotovo jih dosti obnemore in in pomrje, kajti mraz od 24 stopinj pod ničlo je že dosti močen, da ptič na prostem zraku pade in od mraza pogine.

Zato pa se v takšnej sili ptice rade zatekajo k človeku v stanovanje, pod streho, v skednje, svisli itd. Ondi se še najde nekoliko zavetja pred mrzlim vetrom, pa tudi še morda dobi kakšno zrnice od žita, trave ali drugega plevela, kar jim jako dobro služi vsaj nekoliko potolažiti lačen želodček. Kaj naj pa tedaj stori pameten kmet? Ali naj pusti — kakor žal, da se mnogokrat zgodi, — da malopridni dečaki lovijo uboge ptiče v tičnice in zanjke, bodi-si da jih podavijo, ali pa imajo v kletkah za kratek čas, kjer tice prej ali slej poginejo? Ne, pameten kmet tega ne sme trpeti, temuč domisli se, koliko so mu ptice po letu koristile, kako ga dostikrat vedrile v otožnih urah z veselim petjem itd. Zato prepove loviti ptičev pri svoji hiši, še celo mačko kaznuje, ako jo zasači na ptičjem lovu. Še več, on poišče in vskrati nekoliko bolj medlega zrnja, da ob najhujšem mrazu zraven drugih svojih domačih živalij nakrmi tudi drobne tičke, enako, kakor se dostikrat zraven domače družine nasiti ptuj popotnik ali reven berač. Tudi ptičke so namreč božje stvarice in če je po ene strani greh jih trpinčiti, je po drugej dobro delo jih v sili preživljati.

Še posebej pa so, kakor rečeno, ptice kmetu ne- ločljive tovaršice. V spomladi ga spremljajo na njivi, kadar seje, po letu ga s petjem vabijo v hladno senco, kadar je ves utrujen in pōten, v jeseni mu spet sledijo, kadar spravlja pridelke. Preživljajo se same — s čemer, še enkrat rečeno, kmetu največ koristijo — le po zimi tedaj pridejo h kmetu prosit. Ne odganjajmo jih takrat, temuč vabimo jih k hišam, da bodo tudi po letu rade pri nas ostale. Če bomo tako ohranili in zaredili dosti ptičev, ne bodo mogli našim pridelkom škodovati celi roji požrešnega mrčesa, kajti vsaj enega sovražnika kmetu — mrčes — bodo toraj odgnale nam ptice.

Pohorski.

Sejmovi. Dne 10. februarja v Št. Juriji pri Celji. Dne 13. februarja v Gomilici in v Vidmu. Dne 14. februarja v Mariboru, na Ponikvi, v Brežicah, v Zalci, v Sevnici in v Račji. Dne 15. februarja v Arveži in dne 16. februarja v Bučah ter dne 18. februarja v Vuzenici.

Dopisi.

Iz Trbovelj. (Občinske zadeve.) Na god sv. Antona, dne 17. prosinca se je občinska pisarna od »Škrata« v kaplanijo prestavila. Škrat je naslov krēme prejšnjega župana, gospod Janeza Logarja; pod streho te krēme je bila mnogo let občinska pisarna, kar je ravno marsikateri pritožbi povod dalo. Zdaj je pisarna